

Visitasforedrag

ved visitasen i Andebu, Kodal, Høyjord, Stokke, Skjee og Arnadal menigheter
Stokke kirke, 8. mars 2020

Ved biskop Jan Otto Myrseth

INNLEDNING

Kjære venner

Jeg vil takke for fine visitasdager her i Andebu og Stokke, for et spennende og variert program, og for interessante rapporter som jeg fikk anledning til å studere i forkant. Etter to dager med samtaler med medarbeidere i menighetene og tre dager med ulike møter og besøk, er jeg både imponert og takknemlig over å se at kirken fortsatt har en sentral plass i lokalsamfunnet og i menneskers liv.

Det kristne budskapet slo røtter i dette området allerede for godt over tusen år siden, og det er jo ganske unikt, vil jeg tro, at et visitasområde rommer ikke mindre enn fire middelalderkirker, som gjennom århundrene har invitert til tilhørighet og gitt mening for generasjon etter generasjon.

Formålet med en bispevisitas er å se menighetene, snakke sammen om mulighetene og komme med et blikk utenfra som en hjelp til å se veien videre. Det er en hovedsak for biskopen å *inspirere til frimodighet og fornyelse*. Visitasen gir en anledning til å stanse opp og reflektere over kirkens plass i samfunnet og menighetenes daglige arbeid, og å drøfte målsettinger og strategier.

I overgangen januar/februar besøkte jeg bymenighetene Bugården, Vesterøy, Sandar og Sandefjord, men noe av programmet også denne uka har hatt hele prostiet som horisont, og prostiet er som kjent sammenfallende med Sandefjord kommune.

I forberedelsene og underveis i visitasen har jeg hatt god hjelp av medarbeiderne på bispedømmekontoret, og ikke minst kirkefagsjef Michael Onsrud og prost Øyvind Nordin. En særlig takk til dem begge!

INNTRYKK FRA VISITASDAGENE

I dette foredraget vil jeg oppsummere mine inntrykk fra visitasen, og jeg vil starte med å si at jeg er overveldet, takknemlig og stolt over å ha så gode medarbeidere og over at det gjøres så mye godt arbeid i disse menighetene!

Ansatte medarbeidere

For å få en dypere innsikt i hvordan det er å jobbe i menighetene, hadde jeg i forrige uke enkeltsamtaler med prestene og de fleste fellesrådsansatte. Disse samtalene ga meg et inntrykk av svært motiverte medarbeidere, og at det finnes en velutviklet kultur for samarbeid i stabene og mellom menighetene. Det lyder som musikk i mine ører når jeg hører utsagn som dette fra medarbeidere: - NN er et funn!, - Vi har en stab som er flink til å snu seg og se framover!, - NN er en veldig god og dyktig kollega!, -«Jeg synes vi har den beste staben!, - Det er staben som holder meg i gang! Og - Jeg har utrolig gode medarbeidere!

Alle disse kommentarene er direkte sitat fra samtaler med medarbeidere i Andebu og Stokke.

Det betyr ikke at det ikke også kan være utfordringer i hverdagen for de ansatte her, og ikke minst hørte jeg flere ganger et hjertesukk som: - Det er så mange oppgaver, og det kan være vanskelig å prioritere, og det blir for lite tid til å følge opp enkeltpersoner.

Jeg satte pris på å treffe hver enkelt av dere, og vil si takk for innsatsen og engasjementet til de ansatte medarbeiderne i menighetene.

Et godt arbeidsfellesskap der man bekrefter hverandre og oppmuntrer hverandre er et kjempegodt utgangspunkt for trivsel, arbeidsglede og kreativitet!

MENIGHETENE

Andebu, Kodal og Høyjord

Visitasen ble innledet med gudstjeneste i Andebu kirke, der barnekoret og konfirmantene deltok, og lille Jesper ble båret til dåpen. I en tid med synkende dåpstall på landsplan, er det svært gledelig å registrere at hos dere ligger dåpsprosenten av de fødte på rundt – og attpåtil over – 100, siden tilhørigheten til de flotte hjemmekirkene gjør at også utflyttede unge familier kommer hjem for å få døpt sine små. Også når det gjelder konfirmasjonen er det imponerende høy oppslutning, rundt 85 % av kullet velger kirkelig konfirmasjon.

Trosopplæring

Det har vært satset på å få til flest mulig kontinuerlige tiltak i trosopplæringen, og eksempler på dette er familiemiddag, ledertreningskurs, Ten-In, barnekorene i Andebu og Kodal, og etter skoletid-tilbudet for 5-7. klassinger i Høyjord. Jevnt over er det god oppslutning om tiltakene i trosopplæringsplanen, og særlig i de to minste menighetene, Høyjord og Kodal. På Høyjord-klubben fikk vi både deilig suppe og anledning til å delta i konkurranse. Biskopen gikk faktisk av med seieren i ballongblåsekonkurransen – markert ved et skikkelig smell!

Både i Andebu- og Stokkemenighetene er det et ønske om å blåse liv i et kristent ungdomsmiljø etter konfirmanttiden. Det har vært holdt lederkurs for fjorårskonfirmanter, men man savner et regelmessig miljø som både konfirmanter og eldre ungdom kan inviteres til. Dette må det arbeides videre med.

Bygninger og lokaler

Alle tre menighetene i Andebu er heldige som har gode lokaliteter til de ulike aktivitetene, og Høyjord kirkestue var et stemningsfullt møtested for samlingen med menighetsrådene i både Andebu og Stokke på torsdagskvelden. Dere har god grunn til å være stolte over den kulturarven som middelalderkirkene er bærere av, og at dere i tillegg har tjenlige lokaler til menighetsarbeidet.

Dere har «flotte kjærker - med kirketjenere som behandler dem som sin egen stue!» Slik falt ordene fra en av menighetsrådsrepresentantene under torsdagens møte i Høyjord kirkestue.

Samarbeid med kirke og skole

Kirken har et godt samarbeid med skolene i Andebu, Høyjord og Kodal, blant annet gjennom forberedelser og gjennomføring av skolegudstjenester før jul, og vi hadde gleden av å besøke Andebu ungdomsskole, der vi møtte skolens rektor og to inspektører, samt elevrådet, til samtaler om hvordan det er å være ung i disse bygdene.

Samarbeidet med barnehagene er også godt, og vi fikk anledning til å studere hvordan barna i bygda får et godt fundament for mestring og trygghet, samhold, engasjement og respekt da vi besøkte Smiehavna gårdsbarnehage. De såkalte «Småhjelperne» var med og viste oss rundt og introduserte oss for grisen Lotta så vel som høner og kaniner og flere andre dyr. Slagordet i barnehagen er dekkende for både små og store og lyder slik: «Jeg kan når jeg er trygg.» Andebu har for øvrig et solid ry for sine dyktige bønder og håndverkere. Det sies fra gammelt av at når vestfoldinger skulle få bygd seg hus, var de beste håndverkerne å finne i Andebu. På ungdomsskolen fikk vi høre at det er ganske vanlig at 10. klassinger parkerer traktoren på skolens parkeringsplass når førerprøven er bestått.

Kirken i lokalsamfunnet

Det er et utstrakt samarbeid mellom kirken og lokalsamfunnet, blant annet om juletreffesteven sammen med ungdomslaget, og aktiviteter sammen med helselag, bygdekvinnelag og Frivillighetsentralen. Besøket på gjenbruksbutikken i Kodal ga også et sterkt inntrykk av hvordan slikt samarbeid bygger naturlige broer i bygda, og skaper viktige møteplasser i lokalsamfunnet, og gir meningsfylte oppgaver for de pensjonistene som jobber der. Det legges raskt merke til om en av de regelmessige deltakerne på en slik møteplass uteblir, og da tas det gjerne et omsorgsfullt initiativ for å forsikre seg om at det står bra til. Den berømmelige «nabokjerringa» er høyst oppegående i de små lokalsamfunn, og hun – eller for den del han – må vi bare snakke opp og fram! På seminaret vi hadde i Skjeestua om kirken og folkehelsen ble vi mint om at det vil bli stadig færre til å ta seg av oss i årene som kommer. Fra 2020 til 2040 vil antallet reduseres fra fire til to og en halv. Det betyr at vi vil være totalt avhengige av å mobilisere nabokjerringa og nabokallen!

Diakoni

Andebu, Kodal og Høyjord har et felles diakoniutvalg, og det arrangeres formiddagstreff en gang i måneden i de tre bygdene, med god hjelp av en trofast gruppe frivillige medarbeidere. Vi fikk være med på «Kirkepraten» på Møylandsenteret og fikk også se hvor fint de har fått det de som bor på dette senteret. Det er et godt samarbeid mellom kirken og de ulike institusjonene i bygda, i form av besøk og faste samlinger og andakter ved prest og kateket og diakoniarbeider.

Andebu er velsignet med to store og viktige institusjoner, med nedslagsfelt langt ut over bygda, nemlig Signo og Vidaråsen. Denne gangen hadde jeg gleden av å besøke Vidaråsen, og så ser jeg fram til et besøk på Signo etter hvert. Vidaråsen er den første Camphill-landsbyen i Norge og feiret sitt 50-årsjubileum i 2016. 140 mennesker bor og arbeider sammen her, og det gjør inntrykk å se hvordan dette arbeidet på en fantastisk måte får fram rikdommen i mangfoldet. Det er virkelig et inkluderende fellesskap, og grensene mellom hjelpere og hjelpemottakere viskes på en fin måte ut. Her åpnes dører og bygges broer, og inspirasjonen fra dette flotte arbeidet tar vi med oss videre.

Misjon

I alle tre menighetene er det samarbeidsavtaler om misjon med Det Norske Misjonsselskap, og det holdes misjonsgudstjenester og tas opp ofringer til misjonsarbeidet. Under visitasjonen hadde vi en fin samling i Skjeestua med misjonsforeningene fra både Andebu og Stokke, og da snakket vi om hvordan engasjementet for misjon kan styrkes i menighetene i en tid der foreningsarbeidet ikke har samme vind i seilene som før. Det er behov for livsnære fellesskap som kan sette aktuelle temaer på dagsorden, og i Andebu snakkes det om å prøve å få til nye møtepunkter for voksne, kanskje med utgangspunkt i konseptet til de såkalte «Alpha-kursene». Det dreier seg om en kombinasjon av undervisning, felles måltid og samtaler i grupper. Jeg

oppfordrer dere til å ta opp denne idéen på et felles menighetsrådsmøte for alle tre menighetene i løpet av dette året. Hvis hvert medlem i staben og i en nyoppnevnt komité ber med seg en eller to ekstra, så har man allerede et godt utgangspunkt for slike samlinger. Det er viktig å bygge kristent fellesskap i både stab og menighet, vi må øve oss i å sette ord på troen, dele erfaringer fra vårt eget trosliv, og ha fokus på det aller viktigste. Kirken bygges innenfra, og det er gudstjenesten og det kristne fellesskapet som har båret kirken gjennom to tusen år.

Når det gjelder misjonsengasjementet kan det også være fruktbart, i tillegg til egne misjonsgudstjenester, å tenke seg en videreføring av «kirkekaffe med misjonsvindu», som har vært prøvd noen steder. Da benytter man kirkekaffen til kortfattet informasjon om et misjonsprosjekt.

Stokke, Skjee og Arnadal

Kirkemusikk og kultur

Den internasjonale salmekvelden i Arnadal kirke ble et høydepunkt under visitasdagene! Sokneprest Solveig Spilling Bakkevig ledet både kvelden og sitt eget prosjektkor med stødig hånd, og den nye kantoren, Ahmad Mirzayev, bidro sammen med andre til en spennende reise gjennom ulike verdensdeler på tonenes vinger. Og etterpå fortsatte reisen i den tilstøtende kirkestua, med et fantastisk koldtbord av eksotiske retter fra store deler av verden. Den internasjonale kvinnegruppa stod for serveringen, og det sydet av liv og god stemning i både kirken og kirkestua denne kvelden. Denne kvelden ble et bevis på at trofast arbeid og relasjonsbygging gjennom mange år bærer frukt.

Med så dyktige prester og kantorer som dere har, er det grunn til å ha store forventninger til at både gudstjeneste- og kulturliv vil blomstre i årene som kommer. Etter at bemanningssituasjonen nå er mer normalisert, etter perioder med sykdom og vakanse, har jeg stor tro på at konserter og kulturbegivenheter kan være med å åpne kirken for flere, virke rekrutterende og tilrettelegge for at flere kan bidra til fellesskapet med sine gaver. Jeg oppfordrer dere til å arbeide videre langs dette sporet.

Jeg håper at barnekoret Baluba i Arnadal kan blomstre opp igjen og at det flotte damekoret kan fortsette sin virksomhet.

Utvalg

Stokke-menighetene er velsignet med flotte utvalg for så vel trosopplæring, diakoni, sang og musikk – og det siste skuddet på stammen: Grønt utvalg! Utvalgene er felles for alle tre menighetene og bidrar til å styrke fellesskapet og identiteten over menighetsgrensene. Etter kommunesammenslåingen har Stokke-menighetene mistet den sammenbindende effekten av å ha et fellesråd for det som var Stokke kommune, og det er naturlig og nødvendig å søke å styrke fellesskapet mellom menighetene på andre måter. For noen år siden ble det utprøvd å ha et felles menighetsråd, men nå er det nyvalgte råd i alle tre sokn, og disse er kjempeviktige for både menighetene og bygdene. Men jeg oppfordrer dere til at alle tre menighetsråd har et felles møte minst en gang i året. Jeg ønsker dere lykke til med det viktige lederansvaret dere skal ivareta i menighetene, sammen med prestene og de andre ansatte.

Gudstjenesteliv

Dette året får menighetene et ansvar for å vedta en justert, lokal gudstjenesteordning, i tråd med den ordningen som ble vedtatt på Kirkemøtet i 2019. Fristen for dette arbeidet er første søndag i advent 2020. Jeg støtter at dere tar sikte på en gudstjenesteordning som er felles for

alle tre menighetene, siden dette kan gi grunnlaget for gjenkjennelighet og trygghet i gudstjenestefellesskapet. Avstandene er korte mellom kirkene i Stokke, og jeg oppfordrer dere til i enda større grad å gå til gudstjeneste også i nabokirken, når det ikke er gudstjeneste i den nærmeste. Dessverre viser statistikkene synkende oppslutning om gudstjenesten både lokalt og på landsbasis, og det er en viktig oppgave å mobilisere flere til å slutte opp om søndagssamlingen om ord og sakrament, slik at også kommende generasjoner kan oppleve fellesskap og tilhørighet til kirken. I rapporten fra Stokke-staben er det understreket at det er behov for flere gudstjenester tilrettelagt for familier og barn, og jeg ber dere arbeide videre med å få til dette.

Gudstjenesteforordning

For at gudstjenestelivet skal blomstre er det viktig med en grundig gjennomtenkning av den såkalte forordningen, det vil si biskopens vedtak om hvor mange og hva slags gudstjenester som skal legges til den enkelte kirke. Også menighetene i Sandefjord prosti vil i det kommende året bli utfordret til å arbeide med disse spørsmålene. Gudstjenesteforordningen må sees i sammenheng med hvilke stillingsressurser man har, men det er jo et poeng at antallet gudstjenester også skal svare til menighetenes behov. I møtet med Stokke-staben drøftet vi om det er tenkelig med en forordning der noen gudstjenester legges til andre tider enn kl 11, med mulighet for å utnytte ressursene på en enda bedre måte. Da ville et team av ansatte kunne gjennomføre to gudstjenester på samme dag. Gudstjenester på kveldstid kan gjerne ha en litt annen karakter enn formiddagsgudstjenester, og dette kan utgjøre en mulighet for å utvikle miljøet rundt gudstjenesten. Selv om salmekvelden i Arnadal ikke var en gudstjeneste, er den et glimrende eksempel på hvordan det går an å styrke miljøet rundt et kveldsarrangement, enten det nå er en salmekveld eller en gudstjeneste.

Det er et voksende barnefamiliemiljø i Stokke-menighetene, og Mini-fest er et flott tiltak som samler nærmere 20 familier fra alle tre menighetene en gang i måneden. Kanskje kan dette arbeidet være et godt utgangspunkt for å vitalisere gudstjenestelivet og virke rekrutterende til både gudstjenestene og trosopplæringsarbeidet. Jeg oppfordrer dere til å jobbe videre med dette.

Diakoni

Diakoniutvalget koordinerer i samarbeid med diakonen arbeidet på dette feltet i alle tre menigheter. Den lokale diakoniplanen er moden for revisjon, og dette arbeidet bør gjøres i løpet av 2020 og kan hente nyttig inspirasjon fra forslaget til revidert nasjonal plan for diakoni, som ventelig vil bli vedtatt på årets kirkemøte. Eksempler på eksisterende diakonale tiltak er torsdagsklubben for mennesker med nedsatt funksjonsevne, som jeg fikk anledning til å besøke under visitasen, videre Åpent hus som er et formiddagstreff for alle i eldresenterets lokaler, internasjonal kvinnegruppe som møtes en onsdag i måneden, og språkkaféen for kvinner, som er et dagtilbud til kvinner med et annet morsmål enn norsk. Her bygges det nettverk som bidrar til inkludering, og dette er et samarbeidstiltak mellom kirken, Stokke Røde Kors Flerkultur og Omsorg, og Stokke bibliotek.

Ungdom og folkehelse

Det er også håp om at diakonen etter hvert kan bruke deler av sin stilling til diakonalt arbeid rettet mot ungdom. Sammen med andre av Sandefjord-menighetene har man fått penger til et forprosjekt med sikte på å etablere et samtaletilbud til ungdom i alderen 13-20, etter modell fra et spennende og vellykket liknende tilbud i Sandvika i Bærum. Under folkehelseseminaret vi arrangerte denne uka var det stor interesse blant deltakerne for et slikt konsept, men det er

vanskelig å se hvordan man kan få finansiert dette. Når det tildeles diakonimidler fra Kirkerådet, er forutsetningen at den lokale kommune eller en annen finansiell partner stiller med 50 % av midlene til å finansiere en diakonstilling. Med Sandefjord kirkelige fellesråds anstrengte økonomi ser det ut til å bli vanskelig å få dette til. Det er en frustrasjon i mange menigheter og fellesråd over at denne tildelingspraksisen favoriserer de rikeste fellesrådene og de menighetene der kommunen allerede bevilger raust til kirkelige formål.

Folkehelsekoordinator Anja Ramberg Sæther ga på seminaret en solid innføring i hvordan det står til med folkehelsen i Sandefjord, og flere av funnene hun viste til handler om helseutfordringer blant ungdom. Dessverre viser det seg at kommunen ligger godt over landsgjennomsnittet når det gjelder psykiske helseutfordringer i denne aldersgruppen. For øvrig utpeker Stokke sentrum seg som en sone med større andel levekårsutfordringer enn kommunen for øvrig, sammen med sentrum i Sandefjord. Dette utfordrer både kirke og kommune til ekstra innsats.

Den såkalte Ungdataundersøkelsen viser at mange Sandefjord-ungdommer er ensomme, mange opplever mobbing i ungdomsskolen, en relativt høy andel av ungdommene bruker cannabis, og mange står utenfor arbeidsliv og utdanning.

Det bør prioriteres høyt av både kommune og kirke å styrke arbeidet rettet mot ungdom, og det å få etablert et samtaletilbud ville passe godt inn i en slik satsing. Det var svært nyttig at representanter fra menighetene fikk anledning til å møte både kommunalt ansatte og representanter fra frivillighetssentraler, Salem og ulike lag og foreninger, og utveksle erfaringer og samtale om de utfordringene vi står overfor. Jeg er glad for at Stokke-menighetene har etablert tilbudet «Nattkirke» en fredag i måneden, og jeg oppfordrer dere til å arbeide videre med dette, kanskje med utsikt til å trappe opp aktiviteten etter hvert.

Aarholt-tunet

Den aller første samlingen under denne visitasuka var lagt til kapellet og stua på Aarholt-tunet. Her er det rom for undring, mestring og samhandling, og Ingrid og Svein Aarholt har i mange år lagt til rette for at mennesker kan bli utviklet gjennom bondegårdsferieuker, villmarksleirer, leirskole, samlivskurs, retreat, leirer og konferanser. Aarholt-tunet er en flott ressurs å ha både i Stokke og i bispedømmet for øvrig.

Gjennestad

Det samme gjelder Gjennestad videregående skole, som vi også fikk besøke. Vi fikk se nærmere på det siste tilskuddet på bygningsfronten på Gjennestad, som er et eksempel på en framtidsrettet og bærekraftig måte å bygge på. Det er velvilje og ønske fra både kirkens og Gjennestad side om å videreutvikle samarbeidet.

Stokke menighetshus

Etter minst 45 års ventetid nærmer endelig en gammel drøm seg oppfyllelse. Under visitasen fikk jeg privilegiet av å felle det første treet for å rydde plass for byggingen av det som skal bli Stokke menighetshus. Her vil det bli rom for å realisere drømmer rundt ungdoms- og familiearbeid og ulike, alternative sammenkomster. Det var stor stas å få være med på dette, og jeg ønsker dere lykke til med arbeidet videre på veien mot et ferdig og tjenlig menighetshus.

SANDEFJORD KIRKELIGE FELLESRÅD

Sandefjord kirkelige fellesråd har en krevende periode bak seg med vakanse i kirkevergestillingen og en anstrengt økonomi.

Det har i flere år vært arbeidet med å få tilbake et rammetilskudd på en halv million som fellesrådet mener ble feilaktig kuttet ved kommunesammenslåingen, da Vear gikk til Tønsberg. Formannskapet stemte i 2019 for å legge dette tilskuddet inn igjen i rammetilskuddet, men dette ble ikke fulgt opp verken administrativt eller politisk.

Fellesrådets driftsresultat for 2018 var dårligere enn fryktet, og det ble derfor bestemt at ved ledighet i stillinger skal kirkelig administrasjonsutvalg vurdere om det skal gjøres ny tilsetning eller ikke. Pr 31.12.2019 står 40 % av en undervisningsstilling vakant.

Det er en uro i både fellesrådet og de ulike menighetene for at dårlig økonomi skal gå ut over arbeidet som ikke er lovpålagt, som diakoni og barne- og ungdomsarbeid. Dette er arbeid som genererer mye frivillighet og får ringvirkninger langt ut over de enkelte stillingene.

Like i forkant av visitasen ble det tilsatt ny kirkeverge, og noe av det første den nye kirkevergen får som oppgave er en gjennomgang av økonomi og planer med sikte på å komme i økonomisk balanse.

Sandefjord kirkelige fellesråd har svært dyktige medarbeidere som sammen med prestene og alle de frivillige i menighetene gjør en stor forskjell for byens innbyggere.

SANDEFJORD KOMMUNE

Jeg har også lyst til å gi honnør til Sandefjord kommune for at de i arbeidet med kommuneplanen for perioden 2019-2031 (vedtatt i kommunestyret i september 2019) har valgt å legge FNs bærekraftsmål som rammeverk for planen. I dette ligger en tydelig invitasjon til ulike aktører i lokalsamfunnet til samarbeid for å bidra til mindre ulikhet, bedre folkehelse, god utdanning og høy bevissthet om klima, miljø og bærekraftig forvaltning av ressurser. Jeg ser at kirken og kommunen har mange berøringspunkter, og jeg kunne liste opp en lang rekke tiltak og aktiviteter der kirken i praksis spiller på lag med kommunen og andre samfunnsaktører for å oppfylle disse bærekraftsmålene. Jeg har ønsket at mange av møtene og drøftingene vi har hatt i løpet av visitasen eksplisitt og implisitt skulle ha disse målene som horisont.

Det er godt dokumentert at offentlige kroner bevilget til diakonale tiltak er en god investering, siden det ikke minst på diakoniens område er tydelig at stillingene utløser stor grad av frivillige ressurser, som er med å mangfoldiggjøre kommunale og statlige bevilgninger.

Jeg vil gi en særlig takk til Sandefjord kommune for å ha etablert en egen ressurside på sine hjemmesider om det å være ung i Sandefjord: <https://www.sandefjord.kommune.no/Skole-og-barnehage/Skole-og-SFO/ungdom>.

Her kan ungdom og andre lese mer om psykisk helse, mobbing, rus, seksualitet, overgrep, utdanning og fritidstilbud, samt få informasjon om ulike hjelpetilbud, både i kommunen og andre steder. Denne siden anbefales for alle som er opptatt av folkehelsen og gode oppvekstvilkår for Sandefjords unge.

KIRKEGÅRDSDRIFTEN

I Sandefjord har kommunen (som en av fem kommuner i landet) ansvaret for gravferdsforvaltningen. Det er også kommunen som sørger for vedlikehold av kirkegårdene/gravplassene og utearealene rundt og ved kirkene. Kommunen må også ha oversikt over utvidelsesbehov. Det synes fra kirkens side å være nødvendig kapasitet på gravplassene pr i dag. Fra enkelte menigheters side er det ytret ønske om etablering av navnet minnelund, men dette er ikke så langt blitt prioritert fra kommunens side.

UTFORDRINGER TIL VIDERE ARBEID

Avslutningsvis vil jeg gjerne oppsummere de særlige utfordringene jeg har vært innom i dette foredraget. Om et års tid skal dere rapportere tilbake hva dere har fått gjort med disse utfordringene, i forbindelse med at prosten avlegger sitt prostebesøk.

Her er mine utfordringer:

- I tråd med den nasjonale **satsingen på dåp** vil jeg utfordre stabene til å arbeide videre med tilrettelegging av informasjon og rutiner som kan bidra til at flere velger dåp.
- Bruk tid i stabene på å gjennomgå **FNs bærekraftsmål**. Den såkalte Bærekraftsboka kan være en god hjelp til å oppdage hvordan menighetenes innsats kan målrettes i tråd med kommunens satsingsområder, og oppdage ubenyttede muligheter for samskaping.
- Arbeid videre med å få etablert et **kristent ungdomsmiljø** etter konfirmanttiden.
- Sørg for å etablere et livsnært, **kristent fellesskapstilbud** felles for Andebu, Kodal og Høyjord, med undervisning, felles måltid og samtale i grupper.
- Arbeid med en felles **justert, lokal gudstjenesteordning** (frist: første søndag i advent 2020).
- Lag flere **gudstjenester som er tilrettelagt for familier og barn**, gjerne i samarbeid med andre tiltak i menigheten.
- Arbeid videre med spørsmål knyttet til en tjenlig **gudstjenesteforordning**, basert på de tilgjengelige ressurser og ut fra hva som i dag er menighetenes behov, og med sikte på å frigjøre mest mulig ressurser til et helhetlig menighetsarbeid.
- Sett i gang arbeidet med å **revidere den lokale diakoniplanen**, i lys av den reviderte nasjonale planen.
- Arbeid videre med å **styrke det diakonale arbeidet rettet mot ungdom**, i samarbeid med de andre menighetene i prostiet.

TAKK

Til slutt vil jeg igjen takke hjertelig for gode visitasdager, for et flott visitasprogram og alle gode opplevelser underveis. Takk for den store innsatsen dere alle gjør i menighet og lokalsamfunn. Takk til alle som har bidratt administrativt og praktisk, kunstnerisk og musikalsk, og takk til dere som har stelt i stand til denne kirkekaffen.

Jeg reiser herfra med gode minner og mange flotte inntrykk, og med stor tro på kirkens viktige plass og oppgave også i kommende år.

Tunsberg bispestol, 8. mars 2020

Jan Otto Myrseth